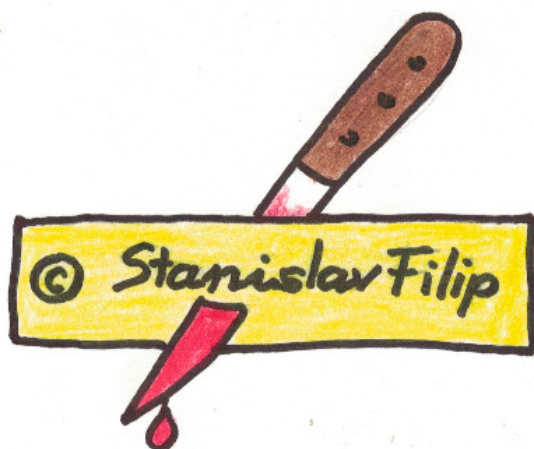
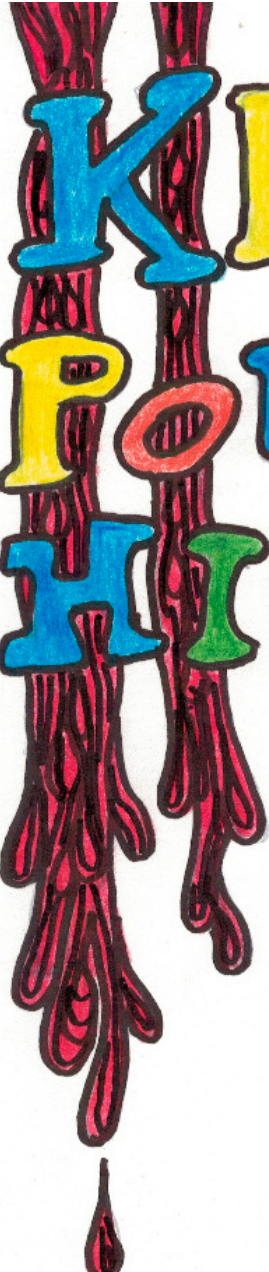

KRVAVÉ POUŤOVÉ HISTORIKY

Stanislav Filip

KRVAVÉ POUŤOVÉ HISTORKY

© STANISLAV FILIP

2007

Vydání první 2025

© Stanislav Filip, 2025

Obálka © Stanislav Filip

© Mgr. Tomáš Zahradníček – TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-238-1 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-239-8 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-240-4 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Obsah

KRVAVÁ HISTORKA PRVNÍ.....	4
KRVAVÁ HISTORKA DRUHÁ.....	12
KRVAVÁ HISTORKA TŘETÍ.....	17
KRVAVÁ HISTORKA ČTVRTÁ.....	21
KRVAVÁ HISTORKA PÁTÁ	25
KRVAVÁ HISTORKA ŠESTÁ.....	30
KRVAVÁ HISTORKA SEDMÁ.....	37

KRVAVÁ HISTORKA PRVNÍ

Ve spíži v paneláku
malý čmelák spadl do láku
v letu, během krátké chvilky
mezi malé octomilky.

Tak se tomu mušky smály,
až se láku nalokaly
a nemohly pak z hladiny –
už tam plavou čtvrt hodiny.

Únavou nožky jim visely
a mají výraz kyselý:
„Jak je to možné, čmeláku,
že klidně si plaveš na láku?“

Malý čmelák se naparoval:
„Vždyť jsem cukr separoval!
Ten váš ocet mě neláká.“
„Vidíte, chytrého čmeláka?!“ –

vykřikl jeden z octomilů
a začal lác pít, co měl sílu.
Zakrátko mu bylo špatně –
přestal s pitím, skončil na dně.

I ti zbylí, co lác pili,
za chvíli se ponořili.
Hospodyňka přišla pro lác,
vezme hrnec, vidí: čmelák!

Vyjme ho, opláchne vodou:
„Leť si zase za svobodou!
Nevracej se mi sem více!“ –
a pustí ho do ulice.

S plným břichem ztratil výšku –
spadl rovnou na svou šišku.
„Vzlétnout se mi nepovede,“ –
přemýšlí. Vtom auto jede!

Naštěstí poblíž děvče bylo
a to čmeláka zachránilo;
řidič brzdil ze všech sil,
však dívku na zem porazil.

Děvče má odřenou nohu.
„Do nemocnice vás vzít mohu,
tam se na vás podívají,
do fáčů vám nožku dají,“ –
roztřeseně řidič praví.

„Než se vdáte, to se spraví.“
„Já bych si vás ráda vzala,“ –
dívenka se rozesmála.

„Jestli ovšem vy jste svolný?“
„Bohužel, já nejsem volný,“ –
řekl řidič zasmušile.
Přitom knoflík od košile

rozpačitě sobě trhá
a po dívce pohled vrhá;
té pak studem rudnou líce.
Šofér taje, jako svíce...

Podívejme, na Amora!
Ten se na to dívá shora:
vidí dívku v rozpuku –
a už sahá po luku.

U silnice kvetly máky;
tak jaképak saky paky
zmizeli v té jejich kráse –
hladina pak zavřela se...

Poblíž však byl Lojzek Špátů,
co holdoval opiátům;
nařezával makovičky,
čekal s pikslou na kapičky,

které poté do ní sbíral.
Na ty dva se zájmem zíral;
potichu byl jako pěna:
„Kdyby to věděla žena

proradného šoféra –
to by byla aféra!“ –
při každém z těch jejich bosků
přemýšlí v tom svém mdlém mozku.

Počkal na příhodnou chvíli,
domů pak s nápadem pílí.
Otevřel si láhev vína;
jeho jedovatá slina

hustě na papír teď cáká.
Když dopíše, tak už se smráká;
než zhasnou pozdní červánky,
odnáší dopis do schránky

v jednom z městských paneláků –
(tam, kde předtím octomilky v láku
pluly okolností shodou
sladko–octovatou vodou).

Šoferova žena Anna
nakoupit jde brzy z rána,
které je plné červánků.
Zavadí okem o schránku,

ze které trčí bílý růžek.
Amor, ten pořouchlý bůžek
někde za rohem sleduje,
jak Anička lká a běduje

nad podlým činem svého muže.
„Teď už ti, Hugo, nic nepomůže!
Že jsi sukničkář, už dávno vím –
jak Maryša Vávru tě otrávím!“

A skutečně. Jak i ona kdysi
koupila si jed na krysy,
na vhodný okamžik počkala
a do kávy ho vsypala.

Když šofér večer složil krovky,
s chutí se pustil do bábovky –
a tu zapíjel pak kávou
(praženou brazilskou, pravou...)

„Ta káva není dneska valná!
Nezdá se ti trochu kalná?“ –
prohodil Hugo mezi řečí,
aniž by tušil nebezpečí.

Anička cudně klopí zraky:
„Vždyť já už jsem ji pila taky,“ –
svého muže přesvědčí.
„Ten dopis milostný je cí?“ –

Hugo vidí obálku a žertovat se snaží.
Krátce na to se už však smaží,
jak říká se, ve vlastní šťávě –
to když anonym dočetl právě.

I když má šofér zajisté
své svědomí dost nečisté,
neuvěří, že by ho žena milá
tou kávou zcela otrávila.

Pečlivě to písmo zkoumá.
„Tohle psal nějaký ňouma!
Nejspíš ten blbec Lojzek Špátů!
Zítra ho předhodím advokátům!“

Zakrátko se však dostavují křeče.
„Však svému trestu neuteče!“ –
běhá jak šílený v kuchyni.
„Tohle to platí na svini!“ –

polyká zbytek buchty s mákem.
Pak vyběhl do tmy s dranzírákem
a úprkem se hnal k maringotce,
co zdědil Špáta od svého otce

a teď už v ní přes rok přebývá.
„Já rozkouskuji ho zaživa!“ –
řve a krev se mu v žilách pění.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Krvavé pouťové historky.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.